

Мариана Тинчева-Еклесия
Духът, който управлява

И ще дойдат от изток и запад, и север и юг, и ще насядат на трапезата в царството Божие.

И ето, има последни, които ще бъдат първи, и има първи, които ще бъдат последни.

(Лук. 13:29–30)

Двадесетата европейска среща на християнската младеж се проведе във Виена. Австрийската столица посрещна гостите с отлична организация, гостоприемство, слънчеви дни.

Вестник „Куриер“ в своята страница „Виенска хроника“ писа на 30 декември 1997 г.: „80 000 пеят и се молят във Виена.“

Средствата за масово осведомяване почти денонощно отразяваха високия европейски форум за мир и единство, който тази година беше под наслов „Неизказана радост“. Мото за размисъл и поведение бяха редовете от писмото на брат Роже Шуц, основател на манастира с християнски център за младежи в Тезе, Франция: „Щастливи са тези, които се стремят да живеят в простота. Те не искат да бъдат господари в света на безпокойството, а предпочитат да са слуги в света на вярата.“

Писмото за Виенската европейска среща беше преведено на 58 езика, включително 28 азиатски и 7 африкански. Едно име се чуваше непрестанно и не се нуждаеше от превод, защото обединяваше сърцата на всички – Иисус! Той беше Духът, който управляваше хилядите, вярващи в Него.

Петстотин девойки и младежи от Православната, Католическата и Протестантската църква на България взеха молитвено участие в много от предвидените мероприятия. Група от Православната църква беше настанена в домове на виенски християни, сякаш за да се докоснем до гостоприемството на съвременни хора, отворили сърцата си за далечни непознати.

Нашата домакиня Барбара Шмит от Католическата църква беше около трийсетгодишна, все още неомъжена. Живееше в неголяма квартира, но бе пожелала безвъзмездно да предостави подслон за три български момичета. Още при влизането в дома ѝ тя ни даде три ключа и постави на масата тефтер, в който да записваме желанията си – всичко, от което се нуждаем. Вече знаеше, че в България живеем трудно през последните години, беше приготвила храна за времето на престоя ни и поискала три дни отпуска от туристическото бюро, където работи, за да ни съпровожда навсякъде. Още първата вечер ни заведе на гости у семейство Крюгер, възрастни хора на петия етаж в същата жилищна кооперация. За тях уточни, че живеят сами. Единственият им син загинал при катастрофа двайсетгодишен, затова се радват на всеки гост. В дома на семейство Крюгер беше толкова уютно, чисто, приятно, че се чувстваше духът на аристократичната стара столица. Малко след като влязохме, подарихме на възрастната госпожа стенна икона на Света Богородица с Младенеца. Ненадейно съпругът ѝ стана и извика обнадежден към

иконата: „Тя ще ѝ помогне, Божията майка ще излекува жена ми!...“ Не знаехме, че домакинята е болна; не очаквахме, че сме подарили толкова силна надежда с една икона. Тази изненада остана Божие просветление и награда за хората, които ни приеха като свои деца. Следващата вечер г-н Крюгер пристигна в квартирата ни с три огромни пакета лакомства за нас, гостите. Благодарихме за неочакваната изненада. До края на престоя не успяхме да опитаме всичките вкусотии в пакетите. Като ни изпращаше преди нашето отпътуване, Барбара увиваше подаръците ни за път, да ги отнесем в България... Тя искаше в краткото време да ни покаже много, по възможност всичко най-красиво, най-забележително от Виена, за да го запомним и да го „пренесем“ за вярващи приятели. Но как може да се види и да се побере в човешката памет граденото във Виена от векове?

Залите на „Мессегеленде“ в панаирния град бяха приспособени и украсени за обща молитва. В десетки енорийски храмове се провеждаха срещи по националности. Духовници и църковни наместници споделяха опит за работата си с младите хора, които имат различни служебни или семейни проблеми. В много случаи младите хора разказваха за своя път в обръщането към Бога и изказваха благодарност за Неговото благоволение да се разкрие пред тях. Незабравима за всички ще остане новогодишната нощ, когато след общата молитва до 24 часа в различни райони и храмове на празнуваща Виена се провеждаха срещи. Така всички радващи се и веселящи се бяха събрани от общия дух на Фестивала на нациите, където на талантите се даваше възможност да се представят с музика, песни, рисунки, рецитации – в групи или индивидуално – обща духовна наслада.

През тези три дни християнска Европа, събрана в австрийската столица, доказа, че любовта между хората би могла да не умира, ако те надмогнат собственото си его и си прощават прегрешенията в миналото и в настоящето. Същата мисъл се четеше от редовете на писменото послание на Вселенския патриарх Вартоломей, който съветва младите хора да вървят към третото хилядолетие с радост и самочувствие: „Нашите млади хора, гаранция за бъдещето на света и на Църквата, се стремят да се превърнат в представител на промяната, ядрото на по-добра Европа, съставката на по-спокоен свят“ – пише патриархът.

При обратния път към България Мария Янева от София каза: „Бих искала целият свят да стане такъв, какъвто го преживяхме във Виена!“

Да бъде!

1998 г.

КРАЙ

© 2009 Мариана Тинчева-Еклесия

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11462>]